Cervells

En aterrar en aquell planeta, el capità no sabia que es trobaria, però això entrava dins del previsible: era una missió d'exploració i les missions d'exploració es fan en llocs dels quals no se sap res. Tant ell, com els membres de la seua tripulació solien lamentar-se de les diferències entre la vida real i la visió que tenia la societat de la seua professió. Sovint, en dir que formaven part dels Grups d'Exploració de Nous Móns, la gent pensava en aventures i en descobriment de noves races, però la realitat era molt diferent. La possibilitat de trobar res emocionant era ínfima. Els primers humans que havien trobat un planeta amb vida microscòpica foren herois. Els primers que trobaren nivells d'organització més complexos, també. No cal ni parlar de com foren considerats els primers que trobaren vida intel·ligent. Això era l'únic que ja impressionava a la societat, però alhora, no es donaven compte que els exploradors podien passar tota la seua carrera sense contactar amb cap forma de vida intel·ligent, és més, a la majoria els passava.

Una vegada portades a terme les primeres investigacions, les que determinaven si el planeta era un planeta potencialment habitable o no, es decidia fer l'estudi des de la nau, i després es procedia a investigar en superfície. Aquesta vegada, després d'una nova decepció, tornaren a enlairar-se per a seguir explorant.

En el següent món, per una vegada, els esperava una sorpresa agradable. Ja les exploracions en òrbita havien donat la impressió que hi havia potencial de vida intel·ligent. Per això calia prendre moltes precaucions, podia ser que hi haguera hostilitat envers ells, i si no eren prudents podien acabar per pagar-ho. Però pels professionals dels Grups d'Exploració, la possibilitat de la glòria era un incentiu que superava tots els temors. Després d'aterrar en un lloc lluny de tot signe de la civilització autòctona, iniciaren el contacte amb ells. Malgrat la prudència inicial, prompte semblà clar que no hi havia cap mena de perill. La civilització que hi havia en el planeta en qüestió semblava ser rudimentària però pacífica, i l'expert en comunicació es posà mans a la tasca per a comunicar-se amb els habitants autòctons. Els experts en comunicació tenien fama de rars, perquè eren gent que solia passar el seu temps durant els viatges estudiant les maneres de comunicar-se amb races diferents, sense participar en altres aspectes de la missió. Els habitants autòctons eren gent pacífica, que no semblava tindre por dels humans, doncs havien viscut tota la seua història sense grans perills.

Es mostraren dispostos a col·laborar amb els humans, cosa que no era molt habitual, però tampoc era gaire habitual una recepció pacífica. L'expert en comunicació aconseguí que li fóra prestat un cadàver per a la investigació científica, una fita prou notable. L'exobiòloga es posà ràpidament a treballar per a investigar tot el que poguera sobre aquella raça. El que més sobtà a la investigadora fou que semblaven tindre una mena de cervells secundaris en les extremitats. Això era totalment diferent a qualsevol cosa que ella, o cap altre investigador humà hagueren vist mai. L'expert en comunicació li demanà alguna explicació als científics local. Els autòctons rigueren (tot i que, per les diferències entre ambdues races, encara massa grans, l'expert en comunicació no arribà

a adonar-se'n). Les rialles eren a causa que els cervells secundaris, tot i estar subordinats al primari, tenien certa independència, i si la voluntat del primari no era molt gran, podien arribar a prendre el control total de l'extremitat, donant lloc a situacions no gaire desitjables. Però la part negativa, per un cert orgull racial, no la volgueren explicar als nouvinguts. En canvi, els explicaren que era útil tindre una certa independència, en certes situacions on el cervell primari no estava en plenitud de condicions.

Després d'haver fet totes les investigacions pertinents sobre el terreny, tocava tornar a la Terra per a explicar què havien descobert. Totes les missions tenien una durada màxima, però en cas de trobar informació valuosa, les ordres eren de tornar a la Terra, per a evitar la pèrdua d'informació. Dins el protocol, s'incloïa un apartat que consistia en proposar als extraterrestres la possibilitat d'acompanyar-los a la Terra per a ser estudiats, si les circumstàncies ho permetien. En aquest cas, les circumstàncies no ho feien recomanable, doncs la bioquímica dels extraterrestres era massa diferent per a que aquesta opció fóra desitjable, però aconseguiren convéncer als extraterrestres que els deixaren portar-se un cadàver. Així doncs, deixaren que es portaren a un jove recentment mort i acomiadaren els visitants que havien causat una revolució entre la població d'aquell remot planeta.

En la nau, l'exobiòloga decidí començar a realitzar les seues preparacions per a mantindre el cos en el millor estat possible per a que altres científics pogueren estudiar-lo a la seua arribada a la Terra. Al cap i a la fi, aconseguir portar un cadàver del planeta en qüestió ja era tota una fita, però calia que arribara en bon estat, perquè si no la fita no tenia cap profit.

En quan entrà al seu laboratori, agafà l'alienígena per a preparar-lo, mirant una extremitat encuriosida. Premé suaument la zona on se situava el cervell, pensant en la curiosa estructura que trobava. L'extremitat, sense cap mena de reacció per part del cos al que pertanyia, que seguia cadàver, tragué de sobte unes garres llargues i afilades que es clavaren directament al cor de l'exobiòloga.

Mentre expirava, s'adonà del mecanisme defensiu de l'espècie alienígena, on fins i tot un cadàver podia acabar per acabar amb un enemic. Si haguera tingut uns segons més de vida haguera deduït, fins i tot, que els cervells secundaris, en la seua independència, podien considerar enemics a aquells que el primari considerava amics.